

AREL ve ENTERESAN KUMBARASI

YAŞAR BAYRAKTAR

ÇİZER: AFRA ELİF

i y i k i k i t a p l a r ı m v a r . . .

● TİMAŞ YAYINLARI ●
İSTANBUL 2024

AREL ve ENTERESAN KUMBARASI

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Proje Editörü Yalçın Yaman
Yardımcı Editör Kübra Nur Ocak
Kapak ve İç Tasarım Esra Burak

1. Baskı Nisan 2024
Uluslararası Seri No (ISBN) 978-625-6581-46-3

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Bahçelievler Mahallesi Zübeyde Hanım Caddesi
No: 8 Üsküdar / İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta timascocuk@timas.com.tr

Baskı ve Cilt WPC Matbaacılık
Sertifika No 50884
Adres Osmangazi Mah. Mehmet Deniz Kopuz Cad. No: 17-1
Esenyurt / İstanbul
Tel (0212) 886 83 30

TİMAŞ YAYINLARI / 6117
Umutlu Kitaplar / 53
RAF: 6-10 YAŞ ÖYKÜ/HİKÂYE
KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 45587

© 2024 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketine aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

AREL ve ENTERESAN KUMBARASI

YAŞAR BAYRAKTAR
ÇİZER: AFRA ELİF

YAŞAR BAYRAKTAR

1988 yılında, dondurması meşhur olan Kahramanmaraş'ta dünyaya geldim. İlkokulu, ortaokulu ve liseyi aynı şehirde tamamladıktan sonra üniversite okumak için Kırşehir'e gittim. Gazi Üniversitesi Türkçe Öğretmenliği Bölümü'nden mezun oldum. Sonra, kitaplarla tanıştım. Okumaya başladım. Okudukça geliştirdim, geliştikçe okudum. Öğrencilerime faydalı olabilmek için çok çalıştım. Sadece kendi öğrencilerime değil, tüm öğrencilere ulaşabilmek için de yazmaya başladım. Eğer bir gün öğrencileriyle oyun oynarken aynı zamanda ders anlatan bir öğretmen görürseniz, işte o benim.

AFRA ELİF

1993 yılının soğuk bir İstanbul sabahında gözlerini dünyaya açan Afra Elif, büyüdükçe kalem ve kâğıtla tanıştı. 2010 yılında Dumlupınar Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Çizgi Film ve Animasyon bölümünü kazandı. Resim çizmek onu mutlu etti ve etrafındaki insanların da bu mutluluğu hissetmesini istedi. 2011 yılında ilk çocuk dergisi çizimini yapan Afra Elif o zamandan bu yana çizim hayatına keyifle devam ediyor.

Tavşan Rafık

Hayatımda ilk kez bu kadar erken kalktım. Daha güneş bile doğmadan uyandırmışlardı beni. Etraf hâlâ karanlıktı.

Ne güzel, tatil beldesine gelmişiz. Bırakın da istediğimiz saate kadar yatalım. Ama yooook, olmazmııııı. Babamın bize bir sürprizi varmış; erkenden kalkıp Nevşehir'i gezecekmışiz.

İyi de bu acele neden? Buraya sadece bir hafta için gelmedik ki... Babamın işi nedeniyle zaten üç ay burada kalacağız. Yani bu, hem tatil hem de değıl gibi bir şey. Neden turistler gibi erkenden kalkıp gezmeye çıkıyoruz ki? Sonra, yavaş yavaş gezsek olmuyor mu? Daha taşınmanın yorgunluğunu atamadık üstümüzden.

Bu arada ben, Arel. Eğer siz de benim gibi sekiz yaşındaysanız aileniz sizi pek dinlemeyebilir. Onlar kendi kafalarında bir plan yaparlar. Siz de onlara uymak zorunda kalırsınız. Ablam on bir yaşında. Bazen bizimle bir yere gelmek istemezse onun evde tek başına kalmasına müsaade ediyorlar. Ben sorunca “Olmaz, daha küçüksün.” diyorlar. Evde ablamla durmama da izin vermiyorlar. Annemin meşhur bir sözü var:

**“Asmada erik olmaz,
Tadına doyum olmaz.
Çocuk başka çocuđa
Asla emanet olmaz.”**

Mecburen ben de peşlerine takılıyordum.

Kahvaltıda ablamın **“Ben gitmek istemiyorum!”** demesini bekledim. O evde kalırsa ben de bir ihtimal kalabilirdim. Evde dursam bir şey mi yapacaktım sanki? Hayırrr! Yatıp uyuyacaktım. Çocuk, çocuğa emanet edilmezdi ama uyuyan bir çocuk, başka bir çocuğa emanet edilebilirdi belki. Ne de olsa ablam, uyuyan bir çocuğa sahip çıkabilirdi.

Kahvaltı yaparken gözüm hep ablamdaydı. Ablam hızlı hızlı kahvaltı yapıyordu. Sabahın bu erken saatinde neden bu kadar hızlı yiyordu acaba? Herhâlde uykusu bölünmesin diye hızlıca bir şeyler atıştırıp tekrar yatacaktı. Evet, bu çok mantıklıydı. Kesin karnını doyurup yatağa dönecekti. Bu sayede öğlene kadar uyuyabilirdi. Bu fikri çok beğenmiştim. Ben de hızlıca bir şeyler yemeye başladım. Ablam sofradan kalktığında ben de tekrardan uyumaya hazır olmalıydım. Ağzıma hızlı hızlı peynir tikiştirirken fark ettim ki

sadece ablam değil, annem ve babam da kahvaltısını hızlı hızlı yapıyordu.

Masada acayip bir yarış vardı. Mutfakta çatal sesleri çınılıyordu. Herkes peynir ve zeytin kapma yarışındaydı. Annemin çatalından kaçan bir zeytin daha soluklanamadan kendini babamın çatalında buluyordu.

Ablam kahvaltısını bitirip ayağa kalkınca ben de son lokmamı yutup hemen ayağa kalktım. Ablamın cümlesi biter bitmez hemen araya dalacak, "Ben de kalacağım, çok uykum var!" diye ısrar edecektim. Gerekirse ağlardım ama bu saatte dışarı çıkamazdım. Bizimkilere sıralayacağım bahaneleri hazırladım. Cırlamaya hatta gerekiyorsa zırlamaya ses tonumu hazırladım. Tam tiyatroya başlayacaktım ki ablamın sözleriyle olduğum yerde çöküp kaldım.

- Ben hazırlanıp hemen geliyorum.

Ablam, canım ablam, güzel ablam, melek ablam... Evet, arada anlaşamıyoruz; tartışmalarımız oluyor. Bazen birbirimize kızıyoruz. Tamam, çektiğin birkaç fotoğrafı sildim. Arkadaşlarınla bir yere gideceğin zaman ben de seninle geleyim diye ortalığı birbirine kattım. Arada bir eşyalarını

karıştırıyorum, telefonunda oyunlarım yüklü. Tüm bunları düşününce pek iyi bir kardeş değilim galiba ama olsun. Abla-kardeş arasındaki bu tartışmalar, büyüyünce çok güzel birer anıya dönüşecek. Yine de bunların hiçbiri benim inadıma bu saatte gezmeye çıkmaya değmez. Gel gidelim, çekilelim odalarımıza, sarılalım yastıklarımıza. Gözlerimizi kapatıp rüyalar âlemine dalalım. Hadi be ablam...

Ben bunları düşünürken annem ve babam da hazırlanmaya gitmişti. Masada tek başıma kalmıştım. **Dişarıdan bakan biri tabakta kalan son zeytine baktığımı zannedebilirdi ama aslında ben oturduğum yerde, gözlerim açık şekilde uyuyordum. Göz kapaklarımı indirecek kadar bile gücüm yoktu.**

- Ben hazırımnnnnnn, artık gidebiliriiiiiiiiiiiiiz.

Ablamın sesiyle birden irkildim. Ablam güzelce giyinmiş, fotoğraf makinesini boynuna asmıştı. Yanmıştım. Akşama kadar yüzlerce fotoğraf çekecekti ve o fotoğrafların bazılarında maalesef ben de olacaktım.

“Şöyle dur, kafanı az kaldır. Azıcık sağa, kendi sağına değil benim sağıma. Olmadı, sola! Off, ken-

di soluna değil, benim soluma!" deyip duracaktı. Ablam tam bir fotoğraf meraklısıydı. Başka kızlar boynuna kolye takarken ablam fotoğraf makinesi takar. Biz dünyayı kendi gözlerimizle görürken ablam her şeyi fotoğraf makinesinin vizöründen izler.

Ablamın en büyük hayalini biliyor musunuz? Çektiği fotoğrafların, dünyanın dört bir yanındaki evlerin duvarlarını süslemesi. O kadar anlattım ona. **Çok ünlü bir ressam olup harika tablolar yapsan belki insanlar onları duvarına asar ama çektiğin bir fotoğrafı kim neden evinin duvarına assın?** Dedim ya, sekiz yaşındaysanız anne ve babanızı bırakın, ablanız bile pek dinlemiyor sizi.

Annem ve babam da hazırlanıp gelince ben bir çok daha yaşadım. Annemle babam en son dayımın düğünü için bu kadar hızlı hazırlanmışlardı. Sabahın bu saatinde, daha güneş bile doğmadan nereye gidiyorduk? Herkes neden bu kadar hevesliydi ve daha da önemlisi, neden herkes bu kadar süslüydü?

Dayanamayıp patladım en sonunda:

- Ya, siz bana sordunuz mu gitmek istiyor musun diye?

Bu çıkışımla herkes şaşkınlıkla bana baktı. Bakışlara dayanamayıp sessizce yerime oturdum tekrar. Belli ki bu yolculuktan kaçış yoktu. Tüm ısrarlara rağmen üzerimi değiştirmeden, pijamalarım ve pelüş tavşanım Rafık ile bindim arabaya.

Burada önemli bir detaya dikkatinizi çekmek istiyorum. "Pelüş tavşanım Rafık ile bindim arabaya." dediğimde, aklınıza küçük tavşanına sarılıp uyuyan minik bir çocuk gelmesin. Ben artık büyüdüm, kocaman bir çocuk oldum, sekiz yaşımdayım. Babam bile "delikanlı" diye sesleniyor bana.

Bu pelüş tavşanı, ben daha çok küçükken, anem benden habersiz alıp başucuma koymuş. Evde birkaç kez top olarak oynanması dışında hiç elime almadığım bir oyuncaktır. Aslında birkaç kez oyuncak kamyonumla dev bir yük olarak taşımıştım ama olsun. Pijamalarımı çıkarmamam ve pelüş tavşanı yanıma almam tamamen büyük bir planın parçası. Arabada rahat uyuyabilmek için pijamalarımı çıkarmadım. Yastık yaparım diye de yastığa en çok benzeyen şeyi, odamdaki pelüş tavşanı alıp arabaya bindim.